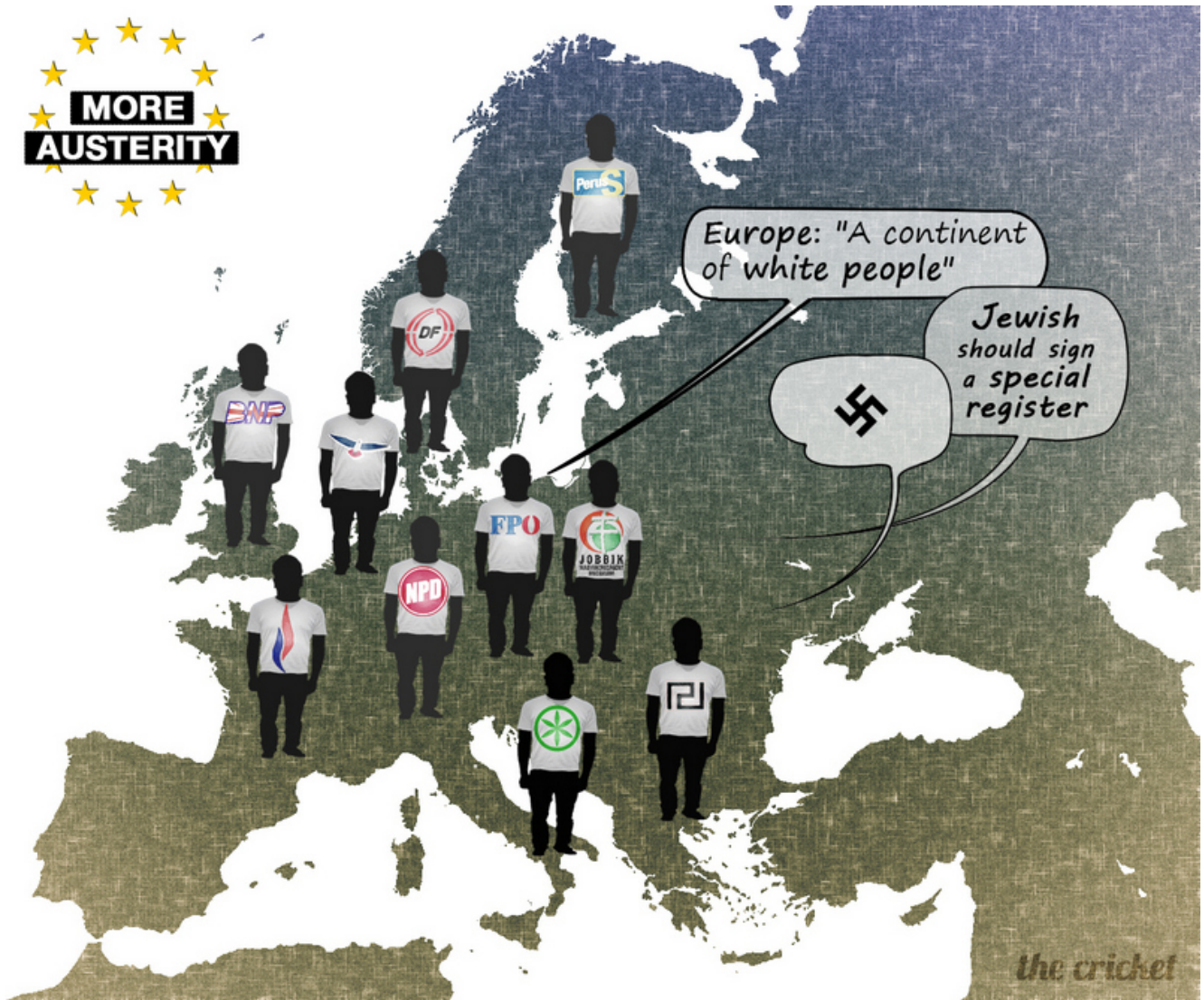

Europa

Ένα σημαντικό στοιχείο των πρόσφατων ευρωεκλογών, στο οποίο δεν έχει δοθεί ιδιαίτερη έμφαση είναι ότι την ώρα που όλη η Ευρώπη στρέφεται προς τα δεξιά και ακροδεξιά απορρίπτοντας έτσι μια Ευρωπαϊκή Ένωση που μοιάζει όλο και περισσότερο σαν ένα κλειστό κλαμπ για προνομιούχους, η Ελληνική κοινωνία ψηφίζει στην πρώτη θέση, για πρώτη φορά εδώ και τριάντα χρόνια, ένα κόμμα, που προέρχεται από το χώρο της αριστεράς.

Ακόμα και εάν για πολλούς η κουβέντα του σε τι εξελίσσεται ο Σύριζα είναι πιο επικαιρή από πότε, δεν θα έπρεπε να αγνοείται ότι συμβολικά είναι ακόμα, ένα κόμμα φορέας της αριστερής κουλτούρας και ιστορίας. Αυτό αποδεικνύεται και από την υποδοχή που επιφύλαξε στα Ελληνικά αποτελέσματα η Γαλλική τηλεόραση το βράδυ των εκλογών, όπως εξηγούσε ένας Γάλλος που κατοικεί χρόνια στην Ελλάδα και αντιλαμβάνεται καλά τις ντόπιες αλλά και τις Ευρωπαϊκές πολιτικές ισορροπίες. “Ενώ τα κανάλια ανέφεραν και ανέλυαν τα αποτελέσματα από ένα σωρό άλλες χώρες, την Αγγλία, την Γερμανία, την Δανία ακόμα και το Λουξεμβούργο, αποσιώπησαν εντελώς το αποτέλεσμα στην Ελλάδα. Ήταν σαν να μην έγινε ποτέ”.

Η Ελλάδα της κρίσης λοιπόν. Η χώρα που μέχρι το καλοκαίρι του 2012 ήταν το απόλυτο δημοσιογραφικό φετίχ και είχε όλα τα φώτα της δημοσιότητας στραμμένα επάνω της, τον Μάιο του 2014 ήταν μια αδιάφορη περίπτωση. Ή όχι και τόσο! Στην ουσία το αποτέλεσμα του Σύριζα, ούτε καν ο ίδιος ο Σύριζα πολύ πιθανόν, θα μπορούσε να σηματοδοτήσει την αλλαγή της πολιτικής ατζέντας στην Ευρώπη. Πρόκειται μια πρωτόλεια ένδειξη αλλαγής, αλλά ακόμα και αυτή είναι κάτι που η κυριαρχία στην Ευρώπη φαίνεται να φοβάται. Για αυτό και εξαφανίστηκε σε μεγάλο βαθμό από την επικαιρότητα. Αδύνατον όμως να εξαφανιστεί εντελώς.

Στον αντίποδα, αυτό που προβλήθηκε για μια ακόμα φορά εκτενώς, ήταν η δυναμική εξέλιξη της ακροδεξιάς τόσο στην Ευρώπη όσο και στην Ελλάδα. Και ενώ πια υπάρχουν απτές αποδείξεις της σχέσης που ανέπτυξε η ντόπια κυριαρχία με το νεοφασιστικό μόρφωμα της Χρυσής Αυγής. Πράγμα που υπέρ-προβάλλει η ίδια η οργάνωση ως αντεκδίκηση για την καταστολή της από την κυβέρνηση Σαμαρά. Τα ξένα μέσα, όπως και πριν δυο χρόνια περίπου που αγνοούσαν κάθε ένδειξη αυτής της νοσηρής σχέσης, προβάλλουν το φαινόμενο ως μια παρθενογένεση που βασίζεται στην απογοήτευση του κόσμου από τις πολιτικές λιτότητας. Εκεί βρίσκεται και η ουσία του προβλήματος.

Αυτή η σχέση με την νοσηρή πλευρά των Ευρωπαϊκών κοινωνιών υπήρξε άμεσα και έμμεσα μια συνειδητή επιλογή των κυρίαρχων

στην προσπάθεια τους να μην χάσουν τον έλεγχο του παιχνιδιού λόγω της κρίσης τα τελευταία τρία χρόνια. Η αποσιώπηση αυτής της σχέσης ήταν παράγοντας της σταθεροποίησης του πολιτικού σκηνικού στην Ελλάδα, που θα οδηγούσε στην ανάσχεση της αντίθετης δυναμικής. Ανεξάρτητα από το πόσο ποιοτική αυτή ήταν σε κάθε περίπτωση.

Με αυτούς τους όρους η υποστήριξη μια νοσηρής κυβέρνησης όπως αυτής του Σαμαρά που τελειοποιεί τον εκφασισμό της κοινωνίας είναι πια μονόδρομος για την νεοφιλελεύθερη Ευρωπαϊκή ατζέντα. Ούτε να εγκαταλειφθεί με αφορμή τις σχέσεις τις με το νέο-φασισμό είναι δυνατόν, αφού το πολιτικό κόστος μιας τέτοιας παραδοχής, έπειτα από τόση υποστήριξη, είναι επικίνδυνα μεγάλος. Ούτε να μπολιαστεί με κάτι πιο κεντροαριστερό από το Πασοκ θα ανατρέψει την δυναμική εξέλιξη προς τα ακροδεξιά αφού οτιδήποτε υγιές σε αυτό το χώρο έχει ήδη καεί προ πολλού. Στην ουσία, η ίδια η Ευρωπαϊκή κυριαρχία τον επόμενο καιρό θα βρεθεί μπροστά σε ένα μεγάλο δίλημμα σχετικά με το πως θα διαχειριστεί την Ευρωπαϊκή κρίση από εδώ και πέρα. Θα πρέπει να απομονώσει μορφώματα όπως η Σαμαρική κυβέρνηση ρισκάροντας την αποσταθεροποίηση του προγράμματος λιτότητας στην Ελλάδα και ένα ντόμινο σε άλλες χώρες του νότου. Αλλιώς, θα πρέπει να στηρίξει την ατζέντα της, όλο και περισσότερο, πάνω σε ένα αναδυόμενο ακροδεξιό άξονα. Και οι δυο επιλογές θα μπορούν να αποτελέσουν υπαρξιακές προκλήσεις για τα συμφέροντα της κυριαρχίας στην Ευρώπη. Πράγμα που σημαίνει ότι το μόνο σίγουρο για το άμεσο μέλλον είναι ότι η κρίση όχι μόνο δεν έχει τελειώσει αλλά μπαίνει σε μια νέα φάση, περισσότερο περίπλοκη και ίσως πολύ πιο επικίνδυνη.

** Ο τίτλος του κειμένου από την ομώνυμη ταινία του Λαρς Φον Τρίερ στην οποία ο σκηνοθέτης αποτυπώνει μια δυστοπική εκδοχή της Ευρώπης αμέσως μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.*

** η φωτογραφία του εξωφύλλου πάρθηκε από εδώ <https://www.flickr.com/photos/horiavarlan/4300795523>*